

[hajnalra az ablak peremét elérik
az árnyak. ez az én időm...]

*hajnalra az ablak peremét elérik az árnyak. ez
az én időm ilyenkor nyílnak föl
mélységemben a végtelenig elnyúló ezüstrétegek. hallgasd
meg egyszer hajnali sikoltásomat: egyszerre vagyok
felismerés és félelem és mindez már nem véletlenszerűen
: értelemmé rendeződik el bennem az anyag. találkozom
halálommal és ekkor születésem is bennem lakik még
hallgasd mint vacogok azonosulásom ilyen irdatlan
magányában. hallgasd hogy legyen létező tanúm, ha
verejtékem sós maskarájában felébredek
árnyékom átéri a földet — — —
hajnalban megtörténik velem a lehetetlen — a létezés —
a szürkület magzatvizében lebegek összegömbölyödve az időben
lebegek ferdén. megtörténik velem a halál is a fény kristály-
rácsai között forgat sófehér szomjúságom hajam hűlő aranyába
fagynak a bölcsőmet elhurcoló denevérek. az ablak
peremét elérik hajnalra az árnyak. a végtelenig nyúló
ezüstrétegek ilyenkor nyílnak meg
ez az én időm
a mindenség emel most karjára. szembogaramban az öröklét
delel*

[időnk csak ennyi én már ezt is tudom
egykor tébolyultan szerettük egymást...]

*időnk csak ennyi én már ezt is tudom egykor
tébolyultan szerettük egymást most megpróbálunk
nem szeretni többé. hajdani matracunkat szétrágták a hamuszín
pofájú patkányok szerelmi nedveinket csontkeménnyé szárította
az elhagyott szobában sikoltozó huzat
nem a hajadat lobbanásait fogadja el majd az idő és
te is emlékezni fogsz éjszakáidban váratlan fellángoló pálinkás
üvegemre. mert benne élsz te egész elhibázott életemben
hiába futnék meg előled újabb árvaságba: mennék utánad
másfajta kivérzések közé. életünk csak ennyi kijátsszuk*

*egymás idejét s ahogy szakállamat az ősz szálak
: halkan színezi át távolodásunkat a halál
és nem mondod már vigyázzak magamra mert
nem akarsz többé vigyázni rám s a kezemből kiszédült
toll napokig a padlón hever. azért elmondom — tudd — jól
vagyok és nem ijeszt hogy régóta ködben élek
hozzám hajók jönnek el hajnalonta s várnak rám türelemmel
reggelig. mióta tudom hogy elmehetnék innen azóta egészen itt
vagyok. keserű cigarettákat szívok estelente s álomba
ringatnak asszonyfélénkségű kitartó borok
egykor napot nyújtottam feléd lángoló tenyeremben most
jeget őriz a számodra kezem. vedd magadhoz és nézd
ajándékom és nézd sápadtan milyen tiszta fájdalmas és nézd
hogy ragyog és ragyog*

[valaki elment és létezésem csak a hiány ezüstjeleivel definiálhatom...]

*valaki elment megint és létezésem csak a hiány
ezüstjeleivel definiálhatom: az ezüstjelek mögül
előragyogó semmivel. most csak mondogatni kell
megmaradni most még megmaradni kell és mondogatni
mondатаim a semmiről
: maga elé néz de nincs már ott a látvány
lát kiegyenesített agyvelőt
festékes tubusokban száradó tartósított vért lát és szappanná
olvadó ismerős csontokat. az idő szívébe fűrődő szelíd
hullákat látja. személyes hangon bocsátja el magától
ekkor tárgyait s a dolgok megbocsátanak neki
talán. valakit átszínez az emlékezés
megint a hiány a definíciók a létezést megsebző
ezüstjelek. s a ködök a hajnali folyó fölött lebegő
megírhatatlan balladák. balladák s örvénylő folyók a
hajnali köd fölött: megírhatatlanok
lát vérző báránként síró gyermeket
a gyönyör tisztásain karóba húzott asszonyokat látja — lát
a horizonton levágott nemszerveket égre meredni. ekkor
megvakított állatait elbocsátja magától. az ég
madarai elejtik könnyeiket
: maga után néz de már nincs ott a látvány*